

μένουμε από το μέλλον, οφείλουμε να δημολογήσουμε ότι — αν αντιληφθήκαμε καλά — και στα έξοδα βασιλεύει η φιλαλήθεια! Δεν ξέρουμε τι θα βγάλουν μερικοί νέοι συνδυασμοί που έκαμαν οι άρμόδιοι για να ελαττώσουν τα έξοδα, αυτό αφήνουμε να μας το ειπεί ο άπολογισμός και ευχόμαστε — σήμερα τουλάχιστον — να μείνη η Κυβέρνηση για να μας τον δώσει ή ίδια, αλλά δεν είδαμε πουθενά σημαντικές ελαττώσεις ή παραλείψεις για να μας παρουσιασθούν ολιγώτερα έξοδα. Πρέπει όμως να προσθέσουμε, ότι, ενώ στην εκτίμησή μας για τα έξοδα έχουμε αρκετή πεποίθηση, διστάζουμε να έχουμε την ίδια πεποίθηση για τα έσοδα. Δεν έννοούμε άπρόοπτα που μπορούν να συμβούν, ούτε θέλουμε με τους δισταγμούς αυτούς να άδικήσουμε τον κ. Υπουργό των Οικονομικών. Έχουμε υπόψη μας εκείνο που έγραψε ο Necker ότι «κάθενας που έρχεται να διοικήση τα οικονομικά ενός τόπου, δεν μπορεί παρά να είναι άτελώς παρασκευασμένος, γιατί αυτή η διοίκηση είναι σύνθετη από τέτοια ποικιλία καθηκόντων (composée d'une telle diversité des devoirs), ώστε καμμιά προηγούμενη μόρφωση δεν μπορεί να είναι άρκετή!»

Για να τελειώνουμε: την ελικορίνεια που — όπως είδαμε στην αρχή του άρθρου — ζητάει ο Stourm για τον Υπουργό των Οικονομικών τη βρίσκουμε στον προϋπολογισμό μας: αν όμως και η δξύνοια έπαιξε καλά το ρόλο της, αυτό θα μας το δείξη το μέλλον!

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΚΗ

(Η δίκη της Λάρισσας. — Οι επίσκοποι που νομίζουν τους εαυτούς των υπεύθυνους παιδαγωγούς των ψυχών μας. — Τα όργανα της θρησκευτικής προπαγάντας εξακολουθούν να εμποδίζουν την πρόοδο του πολιτισμού. — Αμάθεια, πνευματική στασιμότητα. — Ιδεολογικά συμφέροντα).

Πολλοί, πολλές φορές, από πολλά μέρη φιλόσοφοι και επιστήμονες γράψανε και φωνάξαν και διδάξανε πως είναι καιρός πια να πάψουν οι επί της γης μέντορες της αποκάλυψης του Ιωάννου και οι εξηγητές του Δεκαλόγου του όρους Σινά ν' ανακατατέουνται στα της κοινωνίας μας, να πάψουν επιτέλους να παίρνουν ενεργό μέρος στην πνευματική μας σταδιοδρομία.

Μ' όλ' αυτά αν και τους ευχαριστήσαμε επανειλημμένα για τις ύπηρεσίες τους προς την ανθρωπότητα, αν και σάν συζητητές καλής πίστης τους είπαμε πως μάς ένοχλούνε με τα **θέσφατα ρήματά των**, όμως προσποιούνται πως δεν το κατάλαβαν και υποκρίνονται τους ήλιθιους επιμένοντας με πείσμα στην εξάσκηση ήθικων άπάνω μας δικαιωμάτων. Έτσι, υπερασπίζουμε με το χυδαιότερο τρόπο τα συμφέροντά τους σάν τους τελευταίους επαγγελματίες. Μια τέτοια εικόνα μ' όλο το βδελυρό πλάτος, της από ιδιοτέλεια ένεργείας τους, μάς παρέχει η δίκη που έγινε εδώ και λίγο καιρό στο Βόλο έναντι των άθέων του προτύπου Παρθεναγωγείου καθώς και η όμοια της που ξετυλίχτηκε — είναι κάμποσες μέρες — μπροστά στο Κακουργοδικείο Λαρίσης για την εξύδριση ενός επισκόπου.

Δεν ξέρουμε αν ο κατηγορούμενος πολίτης έδρισε ή όχι και πόσο το μηνυτή έπίσκοπο, πράγμα για το όποιο πρέπει βέβαια να τιμωρηθή αν ή κατηγορία είναι βάσιμη, όπως θα τιμωρούνταν απ' την πολιτεία κι αν έδριζε έναν άστό, εκείνο όμως που μάς άναγκάζει με άγανάχτηση να διαμαρτυρηθούμε από μέρους όλης της προοδευτικής και άληθινά αναπτυγμένης μερίδας της κοινωνίας, είναι το ύπεροπτικό ύφος με το όποιο ο κατήγορος μοναχός είπε τα περίεργα εκείνα και άλογα στη δίκη αυτή: «Ηθέλησα — έλεγε ο μαυροφορεμένος έρεξεταστής — να προφυλάξω τα κοράσια του Ποιμνίου μου! και αν ο κατηγορούμενος πατήρ και ο διευθυντής του άνωτέρου Παρθεναγωγείου ένδιεφέροντο δια το σαρκίον των, έγω ένδιαφέρωμαι δια την ψυχήν των δια την όποιαν θα δώσω μίαν ήμέραν λόγον εις τον Ούρανόν!!...»

Αυτές οι φαντασιώδεις ευθύνες με τις όποιες προσπαθούν να παραστήσουν περιβλημένους τους εαυτούς τους οι ιερολογιώτατοι πατέρες, είναι καθαρή ουτοπία, είναι άπόπειρα εξάσκησης δικαιωμάτων άπάνω μας με τις γνωστές άγιες μέθοδες. Έμείς τους διαδεβαιώνουμε έπίσημα πως αυτές οι συνέντευξες που λένε πως πρόκειται νάχουν με τον Ίψιστο «στα ούράνια δώματα» ένδιαφέρουν αυτούς και τον όσιο βίο τους, χωρίς καθόλου να δικαιολογούν την άνάμειξή τους στα έσωτερικά μας πράματα.

Το πιό θαυμάσιο είναι, πως ο προϊστάμενος της δυστυχισμένης άγέλης Δημητριάδος είπε σε στιγμή **θρησκοειδοϋς κατατύξεως** πως «ένώ ο πατήρ της έν τω άνωτέρω Παρθεναγωγείω φοιτησάσης κόρης ένδιαφέρεται δια το σαρκίον της, αυτός έπιμελείται της ψυχής της!» Θάτανε νομίζουμε άληθέστερο και σωστότερο αν οι θρησκευτικοεπιτηδευματίες επίσκοποι λέγανε πως ένδιαφέρουνται για την **Τσέπη** των

Κορασίων τὰ ὅποια ἔταν ἀνατρέφονται μὲ καλογε-
ρίστικα διδάγματα θὰ προσφέρουν μιὰ μέρα τὸ ταλλα-
ράκι τους γιὰ τὸ Λαδάκι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Κελ-
λάκι τοῦ Προεστοῦ, τὸ Σπιτάκι τοῦ Ἀρχιμαντρίτη
καὶ τὸ Παλατάκι τέλος καὶ τὸ χαλίον τοῦ Ἐπισκό-
που! Εἶναι βλέπετε κι αὐτὸ μιὰ τέχνη! Οἱ ἄγιοι πα-
τερᾶδες κατορθώσανε μὲ τὴ μέθοδο τῆς σωτηρίας τῆς
ψυχῆς νὰ καταργήσουνε γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους τὴν
ἀνάγκη τῆς ἐργασίας γιὰ τὴς ἀνάγκες τῆς ζωῆς.
Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ξεδιάλυμα οἱ εὐγενεῖς γιὰ τὴς
ψυχῆς μας φροντίδες τοὺς ἐξηγοῦνται ἀρκετά. Χωρὶς
χριστιανικὲς συνειδήσεις, ἐπισκοπικὸ χουζοῦρι καὶ ξά-
πλωμα εἶναι ἀδύνατα.

Ἐπιτέλους ἐμεῖς δίνουμε τὸ λόγο μας στοὺς κη-
φῆνες αὐτοὺς, ἂν καὶ ἐνάντια στὴ λογικὴ, πῶς μ'
εὐχαρίστηση δεχούμαστε νὰ τοὺς πληρώνουμε τὰ
Τροφεῖα τους μὲ τὴ συμφωνία νὰ πάψουνε μιὰ γιὰ
πάντα νὰ ἐμποδίζουνε τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο τῶν κοι-
νωνιῶν καὶ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης.

Λυπηρότερο βέβαια ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι πῶς πο-
λιτικὸ δικαστήριον τοῦ σημερινοῦ αἰῶνα καὶ Κράτους
πολιτισμένου, σὰν τὸ κακουργοδικεῖο Λαρίσης, προε-
δρεύεται ἀπὸ πολίτη **ἔχοντα φεῦ μὴ παιδείαν**! γιὰ
νὰ ἀνέχεται καὶ ἐπιτρέπει τέτοιο κατηγορητήριον.
αὐτὴ μάστιγα ἢ ἀνοχὴ τῶν κυβερνώντων ἔδωσε τὸ
θάρος σὲ γνωστοὺς ἐρασιτέχνες θρησκοθήπτους νὰ
ὑποβάλλουνε μηνύσεις κατὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυ-
σιολογίας κ. Νικολαΐδου, γιατί, λέει, ἀπ' τὴν πανε-
πιστημιακὴ του ἔδρα δίδαξε — ὅπως γράφει ὁ μηνυ-
τῆς κ. Γαλανός — ὑλιστικὲς θεωρίες ἐπιστημονικῶν
κορυφῶν. Ὁ κ. Γαλανός φαντάστηκε φαίνεται τὸ ἐ-
θνικὸ Πανεπιστήμιον Νηπιαγωγεῖο, στὸ ὁποῖο πρέπει
νὰ διδάσκεται, κατὰ τὴ βρεφικὴ ἀντίληψή του, ἡ
ἐξαήμερος δημιουργικὴ θεωρία τῶν Γραφῶν, ἵνα
πληρωθῇ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ρηθέν: Γεννηθήτω τὸ ζωῶ-
κον βασίλειον καὶ ἐγένετο.... Γαλανός καὶ οἱ σὺν αὐ-
τῷ! Γεννηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο... Γαλανός θεόπεμ-
πτος ἀλλὰ καὶ θεότυφος!»

Ε. ΚΑΡΑΨΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Δευτέρα 16 Γενάρη — Τρίτη 24 Γενάρη

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ. Θαυμάσια χαρακτηρίζει τῆς
δηλώσεις τοῦ κ. Θεοτόκη σ' ἓνα ἄρθρον τοῦ τῆς «Ἀ-
θῆναι» τῆς Δευτέρας ὁ κ. Κουντουριώτης, ρίχνοντας
μιὰ ματιὰ στὸ τί πραγματικὰ ἔκανε ὁ κ. Θεοτόκης
τὸν καιρὸ ποὺ διοίκησε τὸν τόπο. Στὸν κ. Θεοτόκη

ἀρέσει νὰ μιλάει μὲ γενικὲς γραμμὲς καὶ νὰ θυμᾶ-
ται ἐκεῖνες μόνο τὶς πράξεις του — καὶ τέτοιες δὲ
λείπουν ἀπὸ καμμιά Κυβέρνηση — ποὺ ἔφεραν κα-
λὰ ἀποτελέσματα· μὰ κοντὰ σ' αὐτὲς ὑπάρχουν ἐ-
κείνες οἱ ἀπαίσιες λεπτομέρειες, ποὺ σὰ λεπτομέ-
ρειες τὶς ξεχνάει τὸ μεγάλο μυαλὸ τοῦ κ. Θεοτόκη,
ποὺ ἐν τούτοις φτάνουν νὰ τὸν ἔχουν ὑπόδικον τῆς
κοινῆς συνειδήσεως. Κι ἀναφέρει ὁ κ. Κουντουριώτης
μερικὲς λεπτομέρειες ἀπ' τὴ διοίκησιν τοῦ κ. Θεο-
τόκη, ὅπως τὴ διοικητικὴ καμπαρίλλα, τὸ καταφά-
γμα τῶ μοναστηριῶν, τὰ Εὐαγγελικά, τὴς Τελω-
νειακῆς καὶ οἰκονομικῆς κατάχρησες — κάτι μικροὺς
λεκέδες ποὺ ἂν τοὺς βάλει κανεὶς ὅλους μαζί κρύ-
θουν μὲ τὸ παραπάνου τὸ ψηλὸ ἀνάστημα τοῦ Κερ-
κυραίου πολιτευτῆ. Εἶναι γνωστὸ δὲ πῶς μὲ «φα-
σοῦλι τὸ φασοῦλι» γεμίζει τὸ σακκοῦλι.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ. Ὡς τώρα δὲν τὸ ξέραμε πῶς
μποροῦν οἱ ἀρχαιοτῆτες νάχουν σχέση μὲ τὰ ρωμέϊ-
κα προσωπικὰ κόμματα· κι ὅμως εἶχαμε τὴν τύχη
νὰ τὸ ἴδοῦμε κι αὐτό, νὰ ἴδοῦμε γύρω στὴν Ἀκρό-
πολη τοὺς εὐγενεῖς πολιτικοὺς ἀγῶνες τοῦ τόπου
μας καὶ τὸ **θρίαμβο** (Triumphzug) τοῦ Σαρδανά-
παλου τοῦ Μαυρομιχαλικοῦ κόμματος. Κι ἀπ' τὸ
ψηλὸ τοῦ ἄρμα ἀκούστηκε μὲ τὴ μελωδική του φω-
νὴ ὁ νεαρὸς πολιτευτῆς τοῦ νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας
νὰ ξεφωνήσει «τοὺς φάγαμε τοὺς Βενιζελικούς», ἀ-
κούοντας τὰ χειροκροτήματα τῶ Μαραθωνομάχων
καὶ Σαλαμινομάχων. Καὶ ὁ ἀκηκῶς τὴν ἀναφώνη-
ση μᾶς τὸ διηγῆθηκε καὶ ἀληθινὴ εἶν' ἡ μαρτυ-
ριά του.

ΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟ ΣΧΙΣΜΑ. Γράφηκε πῶς ὁ
Πρεσβευτῆς τῆς Βουλγαρίας στὴν Πόλη ἔκανε πρό-
ταση στὸν Πατριάρχη γιὰ τὴν ἄρση τοῦ σχίσματος·
δὲν ἔχουμε σκοπὸ ν' ἀνακατωθοῦμε σὲ συζήτησι
γιὰ τὸ ἂν αὐτὴ μᾶς συμφέρει σήμερα ἢ ὄχι. Ἐνα
πρᾶμα θέλουμε νὰ τονίσουμε γιὰ τὸν πολὺν κόσμον
ποὺ μπορεῖ νάχει στραβὴ ἀντίληψη τοῦ πράγματος
— πῶς δὲν πρόκειται γιὰ ζήτημα θρησκευτικόν, μὰ
καθαρῶς πολιτικόν, πῶς ἐπομένως ἡ λύσις τοῦ πολι-
τικῆς μόνο συνέπειες θάχει καὶ πολιτικὰ μόνο ἀν-
ταλλάγματα θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ. Ἄν τὰ ἀνταλλάγ-
ματα εἶναι ἀρκετά, ἂν ἡ ἄρση αὐτὴ μᾶς ἐξασφαλί-
σῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον τῆς ἐλληνικῆς ἐθνότητος —
τότε θὰ εἶν' ἡ λύσις ποὺ πρέπει νὰ ἐπιθυμοῦμε, ἂν
ἔχουμε σκοπὸ, ἀφίνοντας ὑπερφίαλες ἀξιώσεις, νὰ
περιοριστοῦμε σὲ ὅ,τι μπορούμε ν' ἀποχτήσουμε.